

den Fordel at kunne aftjene denne Værnepligt i Egenkab af Officer. Det er en af de Fordele, som Indfødsretten forbeholder de Indfødtte, og som ikke kan komme Udlændinge tilgode. For at de kunne nyde denne Fordel er det, jeg siger, vi maa have en særlig Hjemmel. Den ligger ikke med Nødvendighed deri, at man paalægger dem at være værnepligtige, thi denne Værnepligt kunne de aftjene som Menige eller Underofficerer; skulde de nyde den Fordel at kunne aftjene den som Officerer, kommer Indfødsretten til Hindre derfor, idet den siger, at en saadan Tjeneste, som gaar udover Underofficersgraden, have vi ikke Hjemmel til at tilbele Andre end Indfødtte. Det er altsaa min Betragtningmaade. Værnepligtsloven maa vel at mærke kombineres med Indfødsretten, saa at vi sige: De og de Personer ere forbundne til at aftjene deres Værnepligt, det være sig som Menige eller efter Omstændighederne som Underofficerer, men som Officerer kunne de det ikke, thi det er en Fordel at aftjene sin Værnepligt paa den Maade, som er forbeholdt Indlændinge, og det er, som jeg fremhævede, Noget, som følger af Indfødsretten, og som jeg ogsaa anser for politisk rigtigt. Naar man altsaa skal forsvare den Fremgangsmaade, tror jeg ikke, der kan ansøres Andet derfor, end at man kan sige, det er maaste Noget, som tidligere er gaaet hen; jeg veed ialtsald et Exempel, som tidligere har foreligget, uden at der, saavidt jeg kan se, er gjort nogen Bemærkning derved, men det er imod denne Praxis, som saaledes maaste være gaaet hen, at jeg maa nedlægge Indsigelse. Det høie Thing har nu hørt min Udvikling og ligeledes den Opfattelse, som fra den anden Side er gjort gjældende. Synspunkterne tror jeg nu foreligge; Spørgsmaalet er nu ialtsald blevet tilstrækkelig belyst fra forskjellige Sider, saa at man altsaa derigjennem kan have Vejledning ved fremtidige Handlinger.

Saxner: Den meget ærede Landssthingsmand udtalte, at Bestemmelserne i Loven af 25. Juli 1880 om Tillæg til Loven angaaende Hærens Ordning kunde ikke tages i Betragtning ved denne Leilighed, da de to paagjældende Mænds Udnævnelse til Sekondlieutenant har fundet Sted allerede i 1879, og deri har jo vistnok det ærede Medlem fuldkommen Ret. Naar de ere bleone udnævnte til Sekondlieutenanter i 1879, maa det være, fordi de frivillig have erklæret sig villige til at modtage en saadan Udnævnelse; men negtes kan det dog ikke, at for Fremtiden vil det Tilfælde kunne indtræde, at Folk, som Afdelingen ikke har Medde paa, om de ere i Besiddelse af Indfødsret eller ikke, kunne tvungne blive udtagne til Befalingsmandslever og derefter forfremmes til Sekondlieutenanter. Den ærede sidste Læser udtalte tidligere, at man maatte kombinere Indfødsrettens Bestemmelser med de Bestemmelser, om findes i Værnepligtsloven. Jeg tror, at man

dertil kan sige endnu et Par Løve, nemlig Lovene om Hærens Ordning og om Søværnets Ordning, og jeg kan ikke indvømme den meget ærede sidste Læser Ret i den Paastand, at den Adskillelse imellem Officerer og Underofficerer, som efter Indfødsretten finder Sted, ogsaa kan have Gyltighed nu, efter at Lovene om Hærens og Søværnets Ordning ere emanerede. Man skal jo lægge vel Mærke til, at tidligere var Officersklassen i begge Værn en samlet Klasse, og der var ikke sondret mellem faste Officerer og værnepligtige Officerer. Det er derimod sket ved de i 1867 udkomne militære Love. Ifølge dem ere de faste Officerer Embedsmænd, som have modtaget kongelig Udnævnelse, medens Sekondlieutenanterne ere værnepligtige Befalingsmænd. Bestemmelsen i Indfødsretten om, at Underofficerer ikke behøve at have Indfødsret, er jo kommen tilstede, fordi man troede ikke at kunne staffe et tilstrækkeligt Antal Underofficerer tilveie uden ved Sverning, og der maatte man som oftest tage sin Tilflugt til Udlændinge, idetmindste troede man dengang ikke at kunne negte Udlændinge Afgang til disse Poster. Men Forholdene ere jo nu anderledes. Underofficererne blive, forsaavidt de ere værnepligtige, tilveiebragte ud af den værnepligtige Masse, og derfor tror jeg, at den samme Indvending, som man troede at kunne gjøre imod Sekondlieutenanterne, maa man ogsaa gjøre imod Korporalerne og Underkorporalerne, hvis man vil være konsekvent. Man kan ikke slutte fra Størrelsen af den Kommando, som reglementsmæssig bliver disse Befalingsmænd underlagt; thi denne Kommandos Størrelse kan, som jeg ansatte før, voxe efter Omstændighederne, og naar det er værnepligtige Befalingsmænd alle tre Klasser, saavel Underkorporaler som Korporaler og Sekondlieutenanter, tror jeg, man bør fastholde, at der er hjemlet de Værnepligtige samme Afgang til alle tre Grader.

Magen: Jeg skal indskrænke mig til at nedlægge mit Forbehold imod disse Udtalelser og for mit Bedkommende sige, at jeg i Et og Alt fastholder den Sætning, at ingen Officer, han være værnepligtig eller ikke, kan bestikkes til Indfødsret eller har kunnet det, afset fra Bestemmelsen i Tillæget. Hvorvidt dette nu maatte kunne ske, er et Spørgsmaal, som ikke foreligger. Men jeg vil sige, at, naar den ærede sidste Læser henvisste til, at vi maa kombinere Hærløven med Indfødsretten, tror jeg, at man maatte komme til det Resultat, at f. Ex. ogsaa Premierlieutenanter maa kunne bestikkes, thi der staa, at de skulle kunne have gennemgaaet Skolen, der staa ikke udtrykkelig, at de skulle have Indfødsret. Denne Argumentation kunde føre langt. Jeg kan ikke betragte disse Bestikkelser anderledes end som Udslag af den samme Grundsetning, som jeg tidligere tillod mig at paavise har gaaet igjennem Administrationen, ifølge hvilken man har værget de